

BABBA VALDI FAMILJUNA FRAM UM FLØSKUNA

Høgtíðirnar voru tær ringastu. Jólini eru jú ein tíð, har øll familjan skal savnast og vera saman. Tað var okkara sjáldan, sigur Jórún Mørkøre

DANJAL AV RANA

Jonhard Larsen og Jórún Mørkøre voru 19 og 15 ár, tá pápin, Michael Olsen, fór til avvenjingar. Tað er ymiskt, hvat tey minnst frá tíðini, áðrenn pápin fór til Íslands, men bæði eru tey samd um, at broytingin hevur verið ómetaliga stór.

- Babba fekk eitt nýtt lív, ein møguleika afturat, sigur Jonhard Larsen.

Sum Michael Olsen sjálvur greiðir frá aðrastaðni í blaðnum, so drakk hann í tørnum, og tað minnst børnini væl.

- Babba gekk ikki altíð skít. Hann hevði turrar løtur og kundi halda sær heilt leingi, onkuntíð upp í eitt ár. Við árunum datt hann kortini oftari og oftari út í, greiðir Jonhard Larsen frá.

Høgtíðirnar voru ringast

Jórún Mørkøre sigur, at tað var tíverri fyrst og fremst um høgtíðirnar, at tað gekk galið.

- Meg minnst ikki so nógv frá tíðini áðrenn hann fór til Íslands,

men meg minnst, at vit ongantíð høvdu eina hugnalig jóla. Babba datt í fløskuni og so var mamma einsamøll við okkum, samstundis sum hon bæði var kedd um og ill inn á babba, sum gekk og hugnaði sær á sín máta.

Hon sigur, at beiggi sín og hon sótu og hugdu í sjónvarp, meðan mamman skeldaði um, at tey ikki hjálptu til.

- Hon var tí einsamøll um at stákast og borðreiða jóladøgurð-

an, uttan at vita, um babba kom heim ella ikki. Onkuntíð var hann har, men tað kom eisini meiri enn so fyrri, at hann ikki kom heim fyrr enn eftir jóladøgurðan, sigur Jórún Mørkøre.

Michael Olsen var lítið heima, tá hann fekk drekkitørnini. Konan og sonurin tóku frástøðu frá honum hesa tíðina, men Jórún Mørkøre sigur, at hon royndi at ganga honum til handa.

- Hann sendi meg at keypa øl

fyrir seg og eg gjørdi, sum eg var biðin. Eg helt, eg gjørdi honum eina tænastu, tá hann lá hundasjúkur í songini. Hann var altíð góður við meg og gav mær gávur. Seinni havi eg hugsað, at hann kanska keypti kærleika mín, men soleiðis hugsar ein ungur tannáringur ikki, sigur hon.

Bjóðaði ikki vinum heim

Jonhard Larsen sigur, at drykkiskapurin hjá pápanum uttan iva hevur ávirkað lív sítt, uttan at hann hevur verið tilvitaður um tað.

- Eg hevði fáar vinir sum barn og hevði sjáldan vinir heim við. Eg haldi, at tað var óttin fyrri at finna babba fullan heima, sum gjørdi, at eg ikki bjóðaði vinunum heim til okkara. Eg hevði eisini ein sera avmarkaðan vinabólk, sigur hann.

- Eg haldi ikki, at eg havi tikið beinleiðis skaða av uppvøkstri- num, men rúsdrekkamisbrúkið hjá pápa hevur ligið í bakgrundi- ni. Meg minnst, at tá eg spældi fótibólt, kom hann onkuntíð fullur niðan á plenuna at rópa eftir mær. Tað dámdi mær lítið, sigur Jonhard Larsen.

Jórún Mørkøre heldur tó, at nógvu tørnini hjá pápanum gjørdi, at hann misti ein stóran part av uppvøkstri teirra.

- Tað var jú serliga um høgtíðirnar, at hann drakk og var burtur. Jólini eru jú ein tíð, har øll familjan skal savnast og vera saman. Tað var okkara sjáldan, sigur hon.

Tá pápin hevði síni tørn, var tað mamman, sum helt skansan og bæði børnini eru samd um, at hon gjørdi nógv fyrri at verja tey bæði. Samstundis vardi hon eisini pápan. Heldur enn at hjálpa honum at blíva edrúan, so lat hon hann blíva við.

- Eg trúgvi, at hetta er ein avbjóðing í nógvum familjum enn í dag. Familjurnar hava lyndi at verja misbrúkaran og fjala trupulleikan. Tá kann hann tó ikki loysast, sigur Jonhard Larsen.

Mamman gjørdi bart

Jonhard Larsen sigur, at hann minnst væl, tá pápin fór til Íslands eftir jóla í 1985.

- Vit voru so glað fyrri tað. Mamma hevði tá verið eitt skifti við til Al-Anon samrøður, saman

